

Eric Knight

Lassie

hazatér

Jonatán Könyvmolyképző

Eric Knight

LASSIE HAZATÉR

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2015

Dr. Harry Jarrettnek
A férfinak, aki ismer egy kutyát

Első fejezet

Nem eladó

Greenall Bridge-ben mindenki ismerte Sam Carraclough Lassie-jét. Sőt, valójában ő volt a falu legismertebb kutyája, három okból is.

Először is, mert a falu szinte minden lakója egyetértett abban, hogy ő a legpompásabb skót juhász, amit valaha láttott, és ez bizony igazi elismerésnek számított, ha azt vesszük, hogy Greenall Bridge Yorkshire megyében található, ahol kerek e világon legnagyobb király a kutya. Észak-Angliának ezen a széljárta vidékén a kutyák szemmel láthatóan jobban fejlődnek, mint bárhol máshol. A sík, lápos vidéken végigsöprő széltől és hideg esőtől a kutyák bundája dús lesz, ők pedig szikárrá és izmossá válnak, akár az ott élő emberek.

Az emberek arrafelé szeretik a kutyáikat, és hozzáértően nevelik őket. Angliának ebben a legnagyobb megyéjében akármelyik kis bányászfaluba tér be az ember, olyan pompás és arisztokratikus testtartású kutyákat fog látni a szegényesen

öltözött munkásemberek nyomában, amiket a világ leggazdagabb kutyatenyésztői is megirigyelhetnek.

Greenall Bridge pontosan olyan, mint bármelyik másik yorkshire-i falu. A lakói ismerik, értik és szeretik a kutyákat, így számtalan tökéletes példányt neveltek, ám abban mind egyetértettek, hogy ha valaha is élt Sam Carracloough háromszínű skót juhászánál pompásabb kutya, akkor az jóval az ő születésük előtt lehetett.

Volt még egy oka, hogy Lassie-t ilyen jól ismerték a faluban. Méghozzá az, hogy – amiképpen az asszonyok mondták – órát lehetett hozzá igazítani.

Ez évekkel korábban kezdődött, amikor Lassie még csak egy éles eszű, de kelekótya kiskutya volt. Egy nap Sam Carracloough fia, Joe izgatottan tért haza az iskolából.

– Anyu! Kijöttem ma az iskolából, és tudod, ki ült ott és várt rám? Lassie! Szerinted, honnan tudta, hol vagyok?

– Biztosan követte a szagodat, Joe. Csak erre tudok gondolni.

Akárhogy is, Lassie a következő napon is ott várt a kapuban, és az azután következőn is.

Teltek a hetek, a hónapok, az évek, és ez így maradt. Az asszonyok kilestek a házaik ablakán, a boltosok kiálltak a főutcán lévő ajtókbá, és látták, ahogy a büszke, fekete-fehércoboly színű kutya határozott léptekkel elüget mellettük, majd így szóltak:

– Öt perc múlva négy óra. Ott megy Lassie!

Akár esett, akár fűjt, Lassie ott volt, és várt a fiúra, arra az egy fiúcskára a több tucatból, aki felé robogott a beton játszótéren, őt ugyanis kizárólag az az egyetlen srác érdekelte. Mindennap eljött a boldog pillanat, amikor üdvözölték

egymást, majd együtt hazamentek. Négy éven át ez mindig így történt.

Lassie a falu életének híres figurája lett, szinte mindenki ismerte. Ám Greenall Bridge lakói mindenekelőtt azért voltak büszkék Lassie-re, mert valami olyasmit képviselt, amit ők maguk is nehezen magyaráztak meg. A büszkeségükhöz volt ennek köze, a büszkeségüknek pedig a pénzhez.

Általában, ha valaki felnevel egy különösen pompás kutyát, eljön a nap, amikortól az már nem csupán kutya, hanem egy olyan négy lábbon járó dolog, ami pénzt ér. Persze, valójában még mindig kutya, de ugyanakkor valami más is, mert számítani lehet rá, hogy ha tudomást szerez róla egy gazdag ember, netán meglátja egy szemfüles kereskedő vagy ebtenyésztő, akkor meg akarják majd venni. Egy gazdag ember is szeretheti olyan őszintén a kutyáját, mint egy szegény ember, ebben nincs köztük különbség. Abban azonban nagyon is van, ahogy a pénzzel bánnak. A szegény embernek át kell gondolnia, mennyi szénre lesz szüksége a télen, meg hány pár cipő kell majd a családnak, és mennyi ételt kell adnia a gyerekeinek, hogy erősek maradjanak. Aztán cselekedni, majd hazamenni, és kimondani:

– Muszáj volt, no, szóval, ne nyaggassatok! Majd veszünk másik kutyát. Meglátjátok, azt is ugyanúgy fogjátok szeretni, ahogy ezt.

Sok pompás kutya hagyta el így a Greenall Bridge-i otthonát, de nem Lassie. Lassie nem!

Az egész falu tudta, hogy még Rudling hercegének sem sikerült megvennie Lassie-t Sam Carraclough-tól. A herceg a falutól másfél kilométerre egy hatalmas birtokon élt, és az óljai tele voltak pompásabbnál pompásabb kutyákkal.

Három éve próbálta a herceg megvenni Lassie-t Sam Carraclough-tól, de Sam nem engedett.

– Nincs értelme emelni az árat, uram – mondta. – Az a helyzet, hogy ő semmi pénzért nem eladó.

A falu tudott erről, és Lassie ezért is sokat jelentett nekik. A büszkeségüket jelképezte, amit pénzzel nem lehet megvásárolni tőlük.

Ám a kutyák az emberek tulajdonai, az emberek fölött pedig a sors az úr. És néha eljön az az idő az ember életében, amikor a sors lesújt rá, és ő kénytelen fejet hajtani. Fel kell adnia a büszkeségét, hogy a családjának legyen mit ennie.

Második fejezet

„Nekem soha nem kell másik kutya!”

Lassie nem jött el! Joe Carraclough csak erre tudott gondolni.

Amikor aznap vége lett a tanításnak, ahogy minden gyerek a világon, Joe is szaladt ki a többiekkel együtt az iskolából, és boldogan rohant át az udvaron. A több száz nap során kialakult megszokásnak köszönhetően automatikusan a kapuhoz ment, ahol Lassie mindig várta. De Lassie nem volt ott!

Joe Carraclough kedves arcú, természetes fiú volt. Lecövekelt, és próbált rájönni, mi történhetett. Magas homloka összeráncolódott barna szemei fölött. Először el sem hitte, hogy amit lát, az igaz.

Végignézett mindkét irányba az úton. Talán csak késik Lassie! Biztos volt benne, hogy ez lehet a magyarázat, bár az állatok nem olyanok, mint az emberek. Az embereknek

van órája, mégis állandóan azon kapják magukat, hogy öt percet késnek. Az állatoknak nincs szükségük eszközökre, hogy azok mutassák meg nekik, mennyi az idő. Nekik van valamijük, ami pontosabb az óránál is. Van időérzékük, ami soha nem hagyja őket cserben. Érzik határozottan, megbízhatóan és pontosan, hogy mikor mit szoktak csinálni.

Joe Carracloough tudta ezt. Sokszor beszélgetett erről az édesapjával, faggatta, vajon honnan tudja Lassie, mikor kell elindulni az iskola kapujához. *Nem, Lassie nem késhet.*

Joe Carracloough továbbra is csak állt a kora nyári napsütésben, és gondolkozott. Hirtelen bevillant valami az agyába.

Talán elütötték!

Ám amikor már majdnem pánikba esett a gondolatától, el is hessegette. Lassie annyira jól nevelt volt, hogy soha nem kóborolt volna csak úgy, figyelmetlenül az utcákon. Mindig kecsesen és magabiztosan sétált a falu járdáin. No, meg amúgy sem igen volt forgalom Greenall Bridge-ben. A fő autóút a folyó mellett haladt a völgyön át, másfél kilométerre innen. Csak egy kis út jött föl a faluba, és az is egyszerű gyalogúttá szűkült, amikor elérte a sík lángrészt.

Lehet, hogy valaki ellopta Lassie-t!

Nos, ez sem volt igazán valószínű. Idegen ember nem érhetett Lassie-hez, csak akkor, ha valamelyik Carracloough ott volt, és rászólt, hogy hagyja magát. Azonkívül túlságosan is közismert volt Greenall Bridge több kilométeres körzetében ahhoz, hogy bárki el merészelje lopni.

De akkor hol lehet?

Joe Carracloough úgy oldotta meg a problémát, ahogy fiúk szívesen teszik a világon: hazaszaladt, hogy elmondja az

édesanyjának. Olyan gyorsan, ahogy a lábai repítették, le-
robogott a főutcán. Elrohant az üzletek előtt, át a falun a
domboldalon felfelé vezető kis ösvény felé, azon fel, majd
át a kapun, aztán végig a kerti csapáson egészen a ház ajta-
jáig, ahol felkiáltott:

– Anyu? Anyu, valami történt Lassie-vel! Nem jött elém!

Még ki sem mondta, Joe Carraclough tudta, hogy baj van.
Senki nem ugrott föl a házban, és nem kérdezte, mi a baj.
Senki sem aggódott, hogy valami szörnyűség történt a cso-
dálatos kutyájukkal.

Feltűnő volt a csönd. Joe az ajtónak háttal állva várt. Az
édesanyja lesütött szemeket meresztett az asztalra, ahol épp
az uzsonnát készítette elő. Egy másodpercre megdermedt,
majd a férjére nézett.

Joe édesapja egy alacsony sámlin ült a tűz előtt. A fejét
a fia felé fordította, aztán lassan, anélkül, hogy megszólalt
volna, visszafordult a tűz felé, és mereven bámult bele.

– Mi történt, anyu? – kiáltott föl Joe hirtelen. – Mi a baj?

Mrs. Carraclough lassan letett egy tányért az asztalra,
majd megszólalt.

– Nos, valakinek csak el kell mondania – szólalt meg,
mintha csak a levegőbe beszélne.

A férje meg sem mozdult. Az asszony a fia felé nézett.

– Jobb is, ha rögtön megtudod, Joe – mondta. – Lassie
többé nem fog várni rád az iskola előtt. És semmi értelme
sírnem emiatt.

– Miért? Mi történt velem?

Mrs. Carraclough odament a tűzhelyhez, és rátette a víz-
forraló kannát. Nem fordult meg, amikor beszélt.

– Eladtuk. Azért.

– Eladtátok?! – visszhangozta a fiú magas hangon. – Eladtátok?! Miért adtátok el Lassie-t? Miért?

Az édesanyja haragosan megfordult.

– Nos, eladtuk, úgyhogy elment, és kész! Ne is kérdezz többet! Ezen semmi nem változtat. Elment, úgyhogy... ne is beszéljünk többet róla!

– De anyu... – kiáltott a fiú magas, zavarodott hangon.

Az édesanyja félbeszakította.

– Elég legyen! Gyere, és idd meg a teádat! Gyerünk! Üljetek le!

A fiú szófogadóan leült a helyére az asztalhoz. Az asszony a tűznél ülő férfi felé fordult.

– Gyere, Sam, egyél! Bár... az ég látja, elég szegényes ez uzsonnának, de...

Az asszony elhallgatott, mert a férje hirtelen haragosan felállt, majd szó nélkül az ajtóhoz sietett. Felkapta a kalapját a fogasról, és kiment. Az ajtó becsapódott mögötte. Egy pillanatig csönd borította a házat, aztán az asszony felcsattant:

– Tessék! Látod, mit csináltál? Felbosszantottad apádat. Remélem, most boldog vagy!

Fáradtan leült a székére, és az asztalra meredt. Hosszú ideig csönd volt a házban. Joe tudta, hogy az édesanyja igazságtalan, amiért őt hibáztatja a történekekért. De tudta azt is, hogy az anyja így palástolja a fájdalmát. Az itteni emberek már csak ilyenek voltak. Érdesek, önfejjűek, megedzette őket a kemény élet. És ha valami mélyen érintette őket, elfojtották az érzéseiket. A nők veszekedtek és perlekedtek, hogy leplezzék a fájdalmaikat. Nem akartak ezzel rosszat. Miután elmúlt a harag...

– Gyerünk, Joe! Egyél!

Az édesanyja hangja most már lágyabb és türelmes volt. A fiú mozdulatlanul bámult a tányérjába.

– Gyerünk, Joe! Edd meg a vajás kenyeredet! Nézd, finom friss kenyér! Ma sütöttem. Nem kéred?

A fiú még mélyebbre hajtotta a fejét.

– Nem kérek belőle – suttozta.

– Ó, azok a kutyák, mindig a kutyák, a kutyák – fakadt ki az édesanyja. Újra haragos volt a hangja. – Ennyi felhajtás egy kutya miatt. Nos, ha engem kérdezel, én örülök, hogy Lassie odavan. Ez az igazság. Legalább annyi gond volt vele, mint egy gyerekkel! Most már odavan, és kész. És én... örülök. Igazán.

Mrs. Carraclough megrázta kövérekés idomait. Szipogott. A köténye zsebéből elővette a zsebkendőjét, és kifújta az orrát. A fiára nézett, aki még mindig mozdulatlanul ült. Szomorúan megrázta fejét, és beszélni kezdett. A hangja most türelmes volt, és kedves.

– Joe, gyere ide!

A fiú felkelt, és odaállt az édesanyja mellé, aki köré fonta gömbölyded karját, és a tüzet nézve így szólt:

– Nézd, Joe, lassan felnősz, úgyhogy meg kell értened, manapság nem mennek túl jól a dolgaink. Tudod, hogy van ez... Étel kell az asztalra, és fizetnünk kell a lakbért. Lassie pedig nagyon sok pénzt ér... Nem engedhettük meg magunknak, hogy megtartsuk. Ennyi. Most nehéz idők járnak, és nem szabad... nem szabad felbosszantanod apádat. Már így is túl sokat aggódik... és... nos, ennyi. Lassie elment.

A fiatal Joe Carraclough csak állt az édesanyja mellett a házban. Értette. Greenall Bridge-ben még egy tizenkét éves

fiú is tudta, mit jelent, ha nehéz idők járnak. Amióta az eszüket tudták, az apáik a falu alatt lévő Wellington bányában dolgoztak. Éveken át. Műszakba mentek, műszakból jöttek, vitték a becsomagolt ebédjüket és a bányászlámpáikat. Dolgoztak, hogy felszínre hozzák a rengeteg szenet. Aztán jöttek a „szűkös idők”. A bányákat néha elérte a „holt szezon”, és a férfiak kevesebbet kerestek. Időnként több lett a munka, és az emberek újra teljes munkaidőben dolgoztak. Olyankor mindenki boldog volt. Ez persze nem azt jelentette, hogy luxusban éltek, hiszen a bányászfalvakban az emberek élete a legjobb esetben is kemény volt. Viszont újra emelt fővel járhattak, és meleg családi fészekben élhettek, és bár az asztalokra tett étel egyszerű volt, jutott mindenkinek.

Pár hónapja aztán végleg bezárt a bánya. Az akna tetején lévő nagy kerék nem forgott többé. A férfiak már nem özönlöttek a bánya udvarára műszakváltáskor. Bejelentkeztek a munkaügyi hivatalba, és az irodához közeli sarkon ácsorogtak munkára várva. De munka nem akadt. Úgy tűnt, olyan helyen laknak, amit az újságok „válságos terület”-nek neveztek. Olyan országrészek voltak ezek, ahonnan kivonult az ipar. Teljes falvak maradtak munka nélkül, sokaknak a napi betevőre sem futotta. A kormány hetente segílyt osztott az embereknek, hogy életben maradjanak.

Joe tudta ezt. Hallotta az embereket a faluban. Látta a férfiakat a munkaügyi hivatalnál. Tudta, hogy az édesapja már nem jár el dolgozni, ahogy azt is észrevette, hogy a szülei soha nem beszélnek erről előtte. A maguk érdes, de figyelmes módján el akarták kerülni, hogy ő a fiatal, gyenge vállaira vegye az életük terhét.

Joe, bár az eszével felfogta ezeket, a szíve továbbra is Lassie után sírt. Próbálta elhallgattatni. Határozottan felállt, és csak egyetlen kérdést tett fel:

– Nem vásárolhatnánk vissza egy nap, anyu?

– Nos, Joe, Lassie nagyon értékes kutya, és nekünk túl drága. De egyszer majd szerzünk másik kutyát. Csak várj! Jöhetnek még jobb idők, és akkor veszünk másik kiskutyát. Annak nem örülnél?

Joe Carraclough lehajtotta a fejét, és lassan megrázta. Alig suttogott:

– Soha nem akarok másik kutyát. Soha! Én csak Lassie-t akarom!

Harmadik fejezet

Egy házsártos öregember

Rudling hercege egy rododendronsövény mellett állt, és szúrós szemmel tekingetett körbe. Ismét felemelte a hangját.

– Hynes! – kiáltotta. – Hynes! Hol az ördögben van ez a fickó? Hynes!

Abban a pillanatban a herceg pontosan úgy nézett ki a vörös arcával és a kócos ősz hajával, mint amilyenek tartották: a legházsártosabb öregembernek Yorkshire mindhárom járásában. Hogy kiérdekelte vagy sem ezt a jelzőt, nem igazán lehetett tudni, de az biztos, hogy a szavai és a tettei ezt sugallták.

Lehet, persze, hogy ez részben annak volt köszönhető, hogy a herceg idővel egyre süketebb lett, ezért bárkihez beszélt, úgy ordított, mintha épp egy gyalogosdandárt vezényelt volna valami felvonuláson, ahogy ezt tette is sok évvel ezelőtt. Az is szokása volt, hogy a nála lévő nagy kökény sétapálcával élénken hadonászott, így adva nyomatékot a már amúgy is hangsúlyos szavainak. És végül az is fokozta

a házsártosságát, hogy elégedetlen volt azzal, amerre szerte a világ haladt.

A hercegnek ugyanis határozott elképzelése volt, mégpedig – ahogy ő fogalmazott – az, hogy a mai világ „megy a levesbe”. Manapság már semmi sem olyan jó, mint az ő fiatal korában. A lovak nem futnak olyan gyorsan, a fiatal emberek nem olyan bátrak és fessek, a nők nem olyan csinosak, a virágok nem nőnek olyan szépre. Ami pedig a kutyákat illeti, ha voltak is még rendes példányok a világon, csakis azok, amelyek az ő óljaiban nevelkedtek.

A herceg szerint az emberek az angolt sem beszélték manapság olyan választékosan, mint amikor ő volt fiatal ember. Határozott meggyőződése volt, hogy a rossz hallásának nem a süketség az oka, hanem a mai emberek azon rossz szokása, hogy motyognak, és elharapják a szavak végét ahelyett, hogy szépen kimondanák őket, ahogy az ő fiatal korában tették.

Ami pedig a fiatalabb generációt illeti! A herceg órákig tudott arról prédikálni, milyen hasznavehetetlen mindenki, aki a huszadik században született. Ez utóbbi azért volt érdekes, mert úgy tűnt, hogy az összes családtagja közül az egyetlen, akit el tudott viselni – és aki őt el tudta viselni –, családja legfiatalabb tagja, a tizenkét éves Priscilla volt.

Most is Priscilla sietett nagypja segítségére, miközben ő a sétatálcáját lóbálva kiabált a rododendronsövény mellett. A lány kikerülte a herceg botjának egy vad suhintását, majd odanyúlt, és meghúzta a férfi skótgyapjú Norfolk kabátját. A herceg felborzolt bajusszal fordult meg.

– Ó, te vagy az! – kiabálta. – Kész csoda, hogy végre jött valaki. Nem is tudom, hova lesz ez a világ. A szolgák

is semmirekellők! Mindenki süket! Megy a levesbe ez az ország!

– Butaság – mondta Priscilla.

Priscilla nagyon önálló és nyugodt fiatal hölgy volt. Gyakran találkozott a nagypapjával, és egyenrangúnak tekintette magát vele... vagy mert mindkettejüket idősebb gyerekeknek, vagy mert nagyon fiatal felnőtteknek kezelte.

– Hogy mondd? – kiabálta a herceg, letekintve az unokájára. – Beszélj hangosan! Ne motyogj!

Priscilla lehúzta a nagypapja fejét, hogy közvetlenül a fülébe harsogja.

– Azt mondtam, hogy *butaság!*

– Butaság? – visszhangozta a herceg.

Az unokájára meredt, majd hangos nevetésben tört ki. Különösen vélekedett Priscilláról, meg volt győződve róla, hogy ha az unokájának van mersze feleselni vele, azt csak is tőle örökölhette. Így a hercegnek máris sokkal jobb kedve lett, ahogy a kislányra nézett. Megpödörte hosszú fehér bajszát, ami természetesen sokkal nagyszerűbb és pompásabb volt, mint amilyen bajszot manapság növeszteni tudtak.

– Á, örülök, hogy te jöttél – búgta a herceg. – Mutatni akarok egy új kutyát. Csodálatos! A legpompásabb skót juhász, amit valaha láttam.

– De azért nem olyan jó, mint amelyeneket a régi időkben lehetett látni, ugye? – kérdezte Priscilla.

– Ne motyogj! – kiabálta a herceg. – Egy szavadat sem hallom.

Tökéletesen jól hallotta, csak úgy döntött, nem vesz róla tudomást.

– Tudtam, hogy az enyém lesz – folytatta a herceg. – Három éve sóvárgok utána.

– Három éve?! – visszhangozta Priscilla.

Tudta, hogy a nagyapja az ámulatára vágyik.

– Igen, három éve. Az a férfi azt hitte, hogy túljárhat az eszemen, de tévedett. Tíz fontot ajánlottam a kutyáért három éve, és nem adta el. A következő évben tizenkettőt ajánlottam, de csak nem adta el. A múlt évben már tizenöt fontnál tartottunk. Megmondtam neki, hogy ez a legvégső ár, és így is gondoltam, de persze ő nem hitte el. Még hat hónapig tartott, aztán a múlt héten üzent, hogy elhozza.

A herceg elégedettnek tűnt magával, de Priscilla megvárta a fejét.

– Honnan tudod, hogy nem kupálták ki?

Ez a kérdés adta magát, mivel az igazat megvallva, a yorkshire-i emberek nemcsak arról voltak híresek, hogy jó kutyatenyésztők, hanem arról is, hogy a tudásukat néha rosszra használják. Nem átalloztak fondorlatos, titkos műveletekhez folyamodni, hogy egy-egy hibát elrejtssenek az állaton, például úgy igazítottak egy görbe fület vagy hibás farkat, hogy az teljesen észrevétlen maradt egészen addig, amíg a kevésbé hozzáértő vásárló ki nem fizette és haza nem vitte a kutyát. Ezek a trükkök és kezelések *kupálásként* váltak ismertté. A kutyák eladása és megvétele során is érvényes az íratlan szabály – mint a lovaknál –, miszerint *csak éberen* a vásárláskor.

A herceg még hangosabban nevetett Priscilla kérdésére.

– Honnan tudom, hogy nem kupálták ki? Onnan, hogy én is yorkshire-i vagyok. Legalább annyi trükköt ismerek, mint ők, sőt, egy kicsivel többet is, ebben biztos lehetsz.

Nem. Ezzel a kutyával minden rendben. Mindamellet, attól a hogyishívjától... Carracloough-tól vettem. Ismerem jól. Nem merne ilyesmivel próbálkozni velem szemben. Ez száz százalék!

És a herceg a levegőbe suhintott a nagy kökény sétapálcájával, mintha szembeszállna valakivel, aki veszi a bátorságot, hogy trükkökkel próbálkozzon nála. Az öregember és az unokája lesétált az ösvényen a kutyaólakhoz. A rácsos kifutóknál megálltak, és nézték a kutyákat a kerítés mögött.

Priscilla azonnal meglátta a fantasztikus, fekete-fehérearany-coboly színű skót juhászt. A mellső lábain pihentette a fejét. A finom, arisztokrata fej sötét színe világosan kirajzolódtott a terjedelmes nyakszőrzet és kötény hófehérségében.

A herceg csettintett a nyelvével, de a kutya rá sem hederített, csak a füle rezzent meg, amiből tudni lehetett, hogy hallotta. Feküdt tovább, nem nézett az emberekre, akik ott álltak és figyelték.

Priscilla lehajolt, tapsolt és sürgetően odaszólt neki:

– Gyere ide, kutyus! Gyere! Ide hozzám! Gyere!

Ha csak egy pillanatra is, de a skót juhász nagy barna szemei a lány felé fordultak. Gyásszal és szomorúsággal voltak tele. A kutya gyorsan visszafordult, és tovább bámult a semmibe.

Priscilla felemelkedett.

– Úgy látom, nincs jól, nagypapa!

– Butaság! – harsogta a herceg. – Nincs neki semmi baja. Hynes! Hynes! Hol bujkál ez az ember? Hynes!

– Jövök, uram, jövök!

A kutyák gondozójának magas orrhangja az épületek mögül hallatszott, és a férfi egy szempillantás múlva elő is sietett.

– Igen, uram! Hívott, uram?

– Hát persze, naná! Süket talán? Hynes, mi baja ennek a kutyának? Nem fest valami jól.

– Nos, uram, rosszul eszik – magyarázta sietve a gondozó. – Elkényeztették, véleményem szerint. Azokban a házakban elkényeztetik a kutyákat. Ezüstkanálból etetik őket, ahogy mondani szokás. De gondom lesz rá, hogy elfelejtse. Pár nap, és beleszokik az itteni életbe, uram.

– Nos, tartsa rajta a szemét, Hynes! – kiabálta a herceg.
– Figyeljen oda arra a kutyára!

– Igenis, uram! Úgy lesz! – válaszolta Hynes kötelességtudóan.

– Helyes! – mondta a herceg.

Motyogva elballagott. Csalódott volt. Szerette volna, ha Priscilla látja, micsoda pompás vásárt csinált, ehelyett csak egy beképzelt kutyát látott.

Hallotta, hogy Priscilla utána szól.

– Mit mondtál?

A lány felemelte a fejét.

– Azt kérdeztem, miért adta el az az ember ezt a kutyát?

A herceg megállt egy pillanatra, a füle tövét vakargatta.

– Nos, gondolom, tudta, hogy ennél többet nem adnék érte. Világosan értésére adtam, hogy egy pennyvel sem fizetek többet, és végül rájöhetett, hogy ezt komolyan is gondolom. Ennyi.

Miközben ők visszasétáltak a nagy ház felé, Hynes oda fordult a kifutóban fekvő kutyához.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Enni fogsz, ha rajtam múlik – mondta. – Enni fogsz, akkor is, ha úgy kell lenyomjam a torkodon.

Lassie meg sem mozdult, csak pislogott a szemével, mintha észre sem venné az embert a drótkerítés túloldalán. Mozdulatlanul feküdt tovább a napsütésben azután is, hogy a férfi elment... míg az árnyékok nyúlni nem kezdtek. Ekkor kelletlenül feltápászkodott, felemelte a fejét, és beleszagolt a szellőbe. Halkan nyüszíteni kezdett, mintha nem azt érezte volna, amit keresett. Sétálni kezdett a kerítés mentén oda-vissza, oda-vissza.

Kutya volt, ezért nem tudta szavakba önteni a gondolatait. A fejében és a testében viszont először homályosan, aztán egyre erőteljesebben elhatalmasodott egy érzés. A belső órája nem hagyta nyugodni az elméjét és az izmait.

Lassie hirtelen rájött, mit akar. Most már tudta.